RETTENS KENDELSE (Første Afdeling)
22. maj 2000 *

I sag T-103/99,

Associazione delle cantine sociali venete, Padova (Italien), ved avvocato I. Cacciavillani, Venedig, og avvocato A. Cimono, Padova, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatfirmaet A. Lorang, 51, rue Albert 1er,

sagsøger,

mod

Den Europæiske Ombudsmand ved G. Grill, ledende juridisk rådgiver i ombudsmandens sekretariat, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg i Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

og

Europa-Parlamentet ved H. Krück og A. Caiola, Juridisk Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg i Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

sagsøgte,

* Processprog: italiensk.

angående en påstand om, at det fastslås, at ombudsmanden, og om nødvendigt Parlamentet, retsstridigt har undladt at konstatere et tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Kommissionen,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Afdeling)

sammensat af præsidenten, Bo Vesterdorf, og dommerne M. Vilaras et N. Forwood,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Retsgrundlaget

1 EF-traktatens artikel 138 E (nu artikel 195 EF) har følgende ordlyd:

»1. Europa-Parlamentet udnævner en ombudsmand, som skal være beføjet til at modtage klager fra enhver unionsborger eller enhver fysisk eller juridisk person

med bopæl eller hjemsted i en medlemsstat over tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner eller organer, med undtagelse af Domstolen og Retten i Første Instans under udøvelsen af deres domstolsfunktioner.

Ombudsmanden skal i overensstemmelse med sit hverv foretage de undersøgelser, som han finder berettigede, enten på eget initiativ eller på grundlag af de klager, der forelægges ham direkte eller gennem et medlem af Europa-Parlamentet, medmindre de påståede forhold er under eller har været under retslig behandling. Konstaterer ombudsmanden, at der foreligger fejl eller forsømmelser, forelægger han sagen for den pågældende institution, som har en frist på tre måneder til at meddele ham sin udtalelse. Ombudsmanden sender derpå en rapport til Europa-Parlamentet og til den pågældende institution.

Den person, som klagen hidrører fra, underrettes om resultatet af disse undersøgelser. Ombudsmanden aflægger en årlig beretning til Europa-Parlamentet om resultatet af sine undersøgelser.

2. Ombudsmanden udnævnes efter hvert valg til Europa-Parlamentet for dettes valgperiode. Han kan genudnævnes.

Domstolen kan på begæring af Europa-Parlamentet afskedige ombudsmanden, hvis han ikke længere opfylder de nødvendige betingelser for at udøve sit hverv, eller hvis han har begået en alvorlige forseelse.

3. Ombudsmanden udfører sit hverv i fuldstændig uafhængighed. Han må ved udøvelsen af sine pligter hverken søge eller modtage instruktioner fra noget andet organ. Ombudsmanden må, så længe hans embedsperiode varer, ikke udøve nogen anden — lønnet eller ulønnet — erhvervsmæssig virksomhed.

4. Europa-Parlamentet fastsætter ombudsmandens statut og de almindelige betingelser for udøvelsen af hans hverv efter høring af Kommissionen og med godkendelse af Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal.«

2 Den 9. marts 1994 traf Europa-Parlamentet i henhold til traktatens artikel 138 E, stk. 4, afgørelse 94/262/EKSF, EF, Euratom vedrørende ombudsmandens statut og de almindelige betingelser for udøvelsen af hans hverv (EFT L 113, s. 15).

3 I henhold til artikel 14 i afgørelse 94/262 har ombudsmanden kompetence til at fastlægge afgørelsens gennemførelsesbestemmelser.

4 Det følger af årsberetningen fra ombudsmanden for året 1997 (EFT 1998 C 380, s. 1), at ombudsmanden den 16. oktober 1997 i henhold til artikel 14 i afgørelse 94/262 fastlagde gennemførelsesbestemmelser, som trådte i kraft den 1. januar 1998. Gennemførelsesbestemmelserne blev offentliggjort på alle officielle sprog på ombudsmandens Website.

5 Fremgangsmåden ved behandlingen af en klage, der indgives til ombudsmanden, fremgår således af traktatens artikel 138 E, af afgørelse 94/262 og af denne afgørelses gennemførelsesbestemmelser. Det følger af alle disse tekster, at når ombudsmanden konstaterer et tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af en institution, forsøger han så vidt muligt sammen med denne at finde en mindelig løsning, der kan imødegå konstaterede mangler, og som kan imødekomme borgeren. Hvis en sådan løsning findes, afslutter ombudsmanden behandlingen af sagen med en begrundet »afgørelse« og informerer borgeren og den berørte institution herom (herefter »de berørte parter«).

6 Finder ombudsmanden derimod, at en mindelig løsning ikke er mulig, eller at forsøget på at nå frem til en sådan ikke har ført til det ønskede resultat, afslutter han behandlingen af sagen med en begrundet »afgørelse«, som kan omfatte en kritisk bemærkning, eller han udarbejder en rapport med udkast til henstillinger. Ombudsmanden fremsætter navnlig en sådan bemærkning, når han anser, at den berørte institution ikke længere kan imødegå det konstaterede tilfælde af fejl eller forsømmelse, og at den konstaterede fejl eller forsømmelse ikke har generelle følgevirkninger. I modsat fald udarbejder han en rapport med udkast til henstillinger til den berørte institution (jf. artikel 7, stk. 1, og artikel 8, stk. 1, i gennemførelsesbestemmelserne).

7 Ombudsmanden sender en kopi af denne rapport og udkastet til henstillinger, der er indeholdt heri, til de berørte parter. Den berørte institution skal inden for tre måneder sende ombudsmanden en detaljeret udtalelse, der kan bestå i, at den berørte institution tager den nævnte rapport til efterretning og i givet fald redegør for de foranstaltninger, den har truffet for at efterkomme henstillingerne, der er indeholdt i denne. Finder ombudsmanden ikke den detaljerede udtalelse tilfredsstillende, udarbejder han en særlig rapport om den pågældende konstaterede fejl eller forsømmelse til Europa-Parlamentet, der kan indeholde henstillinger. En genpart af denne rapport sendes også til de berørte parter.

Sagens faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

8 Associazione delle cantine sociali venete er en forening i henhold til italiensk ret, som omfatter vinselskaber og -kooperativer, og som bl.a. har til formål at fremme og forsvare sine medlemmers interesser.

9 Den 3. juni 1997 indgav sagsøgeren en klage til ombudsmanden som følge af at Kommissionen i henhold til sin afgørelse 94/90/EKSF/EF/Euratom af 8. februar 1994 om aktindsigt i Kommissionens dokumenter (EFT L 46, s. 58) havde givet afslag på at give foreningen aktindsigt i en række dokumenter, som dannede grundlag for de bestemmelser, der for hver medlemsstat og for produktionsåret 1993/1994 fastlagde mængden af bordvin, der skulle være genstand for obligatorisk destillation.

10 Den 25. juli 1997 sendte ombudsmanden sagsøgerens klage til Kommissionen, der afgav en udtalelse den 24. september 1997.

11 Den 2. december 1997 sendte sagsøgeren ombudsmanden sine bemærkninger til denne udtalelse.

12 Den 15. december 1998 anmodede sagsøgeren i henhold til EF-traktatens artikel 175 (nu artikel 232 EF) ombudsmanden om at tage stilling til foreningens klage.

13 Da foreningen ikke modtog noget svar inden for tomånedersfristen, der er fastsat i traktatens artikel 175, anlagde den denne sag ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 27. april 1999.

14 Ved dokument registreret på Rettens Justitskontor den 17. juni 1999 har Parlamentet i henhold til procesreglementets artikel 114 påstået sagen afvist.

15 Ved skrivelse af 30. april 1999 har ombudsmanden underrettet sagsøgeren om resultatet af sin undersøgelse i forbindelse med klagen. Ved særskilt dokument registreret på Rettens Justitskontor den 18. juni 1999 har ombudsmanden anmodet om, at Retten i henhold til procesreglementets artikel 113 fastslår, at det er ufornødent at træffe afgørelse i sagen.

16 Sagsøgeren har den 11. august 1999 fremsat bemærkninger til denne anmodning og til den af Parlamentet fremsatte afvisningspåstand.

Parternes påstande

17 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Sagen optages til realitetsbehandling.

— Påstanden om, at det er ufornødent at træffe afgørelse i sagen, behandles efter reglerne.

— Det fastslås, at ombudsmanden, og om nødvendigt Parlamentet, retsstridigt har undladt at konstatere et tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Kommissionen.

— Der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter reglerne.

18 Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning.

— Der træffes afgørelse om sagens omkostninger i henhold til procesreglementet.

19 Ombudsmanden har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at det er ufornødent at træffe afgørelse i sagen.

— Der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter billighed.

Afvisningspåstanden

Parternes argumenter

20 Parlamentet påstår, at det er åbenbart, at sagen må afvises.

21 Det gør for det første gældende, at det følger af bestemmelserne i EF-traktaten, at ombudsmanden ikke er en fællesskabsinstitution i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i EF-traktatens artikel 4 (nu artikel 7 EF), men er et organ i Det Europæiske Fællesskab, der i henhold til EF-traktatens artikel 138 E er beføjet til at modtage klager fra fysiske eller juridiske personer med bopæl eller hjemsted i Unionen over tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af institutionerne.

22 Det fremgår nemlig af traktatens artikel 138 E, at ombudsmanden ikke har nogen forbindelse til fællesskabsinstitutionerne. Det følger desuden af traktatens artikel 175, at et passivitetssøgsmål kun kan anlægges mod Parlamentet, Rådet og Kommissionen. I den forbindelse anfører Parlamentet, at det endda følger af artikel 1, stk. 3, i afgørelse 94/262, at ombudsmanden ikke kan gribe ind i en sag, der er anlagt ved en domstol, eller anfægte, at en retsafgørelse er begrundet.

23 Efter Parlamentets opfattelse er ombudsmanden ikke et organ inden for Parlamentet. Det er ganske vist Parlamentet, der udnævner ham, man han

udøver sit hverv fuldstændig uafhængigt. Det forhold, at der ikke er nogen forbindelse mellem Parlamentet og ombudsmanden, ses desuden derved, at det er EF-Domstolen, der på Parlamentets begæring kan afskedige ombudsmanden, hvis han ikke længere opfylder de nødvendige betingelser for at udøve sit hverv, eller hvis han har begået en alvorlig forseelse.

24 Parlamentet gør endvidere gældende, at i det omfang retsakter, der vedtages af ombudsmanden, ikke er retsakter i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i EF-traktatens artikel 173 (efter ændring nu artikel 230 EF), kan sagsøgeren ikke bebrejde ham at have forholdt sig passiv (Rettens kendelse af 21.5.1999, forenede sager T-169/98 og 170/98, Schiocchet mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser).

25 For det andet gør Parlamentet gældende, at stævningen, i det omfang den betegner Parlamentet som sagsøgt »om nødvendigt«, ikke opfylder betingelserne i procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra b). Retssikkerhedsprincippet og princippet om god forvaltningsskik kræver nemlig, at sagsøgte nævnes klart, og uden at det kan misforstås.

26 For det tredje skal sagen afvises, da sagsøgeren — i modsætning til, hvad der er fastsat i traktatens artikel 175, ikke tidligere har opfordret Parlamentet til at handle. Parlamentet ville under alle omstændigheder have været åbenbart inkompetent til at handle og gribe ind i en sag vedrørende Kommissionens påståede afslag på at give aktindsigt i sine dokumenter. Det forhold, at ombudsmanden i henhold til artikel 3 i afgørelse 94/262 er forpligtet til at

forelægge en rapport for Parlamentet i et tilfælde af konstaterede fejl eller forsømmelser i forbindelse med en institutions handling, betyder ikke, at dette kan gribe ind i ombudsmandens undersøgelser. Rapporten sendes kun til Parlamentet som information med henblik på at sætte det i stand til at udøve kontrol over ombudsmandens aktiviteter.

27 Endelig gør Parlamentet gældende, at Retten kan bestemme, at det er ufornødent at træffe afgørelse i sagen, idet ombudsmanden den 30. april 1999, altså efter at sagen blev anlagt, har taget stilling til sagsøgerens klage.

28 Ombudsmanden gør gældende, at skrivelsen af 30. april 1999, der blev sendt til sagsøgeren, og som informerede foreningen om resultatet af ombudsmandens undersøgelse, bragte den af sagsøgeren påståede passivitet til ophør. Følgelig og uafhængigt af det forhold, at ombudsmandens retsakter ikke er bindende, er det ufornødent at træffe afgørelse i sagen.

29 Sagsøgeren, der ganske vist bestrider Parlamentets afvisningspåstand, overlader påstanden om, at det er ufornødent at træffe afgørelse i sagen, til Rettens skøn.

30 Særligt for så vidt angår ombudsmandens retlige status bestrider sagsøgeren, at ombudsmanden ikke kan anses for at være »et organ inden for« Parlamentet.

31 Sagsøgeren anfører i den forbindelse, at ombudsmandens statut er nævnt i traktatens femte del, afsnit I, kapitel 1, vedrørende institutionerne og navnlig i 1. afdeling om Parlamentet.

32 Foreningen henviser endvidere til det forhold, at Parlamentet udnævner ombudsmanden for dets valgperiode, og at det har kompetence til at fastsætte statutten og de almindelige betingelser for udøvelsen af ombudsmandens hverv og til at anmode Domstolen om at afskedige ham. Sagsøgeren anfører, at ombudsmanden, hvis hjemsted er Parlamentets hjemsted, hvert år skal forelægge en rapport for Parlamentet og, i særlige tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med en institutions handling, en særlig rapport. Endelig fremhæver sagsøgeren, at ombudsmandens budget fremgår af et bilag til sektion I (Parlamentet) i De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (jf. artikel 12, 13 og 16 i afgørelse 94/262).

33 Sagsøgeren anfører, at selv fra et funktionelt synspunkt er ombudsmandens hverv koordineret med Parlamentets hverv og supplerer dette (samarbejde med Parlamentets Udvalg for Andragender). Desuden har Parlamentet kompetence til at overvåge ombudsmanden ved gennemgangen af hans årsrapport.

34 Det følger heraf, at i det omfang ombudsmanden er et organ inden for Parlamentet, vedrører sagen i virkeligheden Parlamentets passivitet, således at den opfylder kravene i traktatens artikel 175.

35 Selv hvis ombudsmanden ikke var et organ inden for Parlamentet, må et passivitetssøgsmål mod ombudsmanden alligevel skulle antages til realitetsbe-

handling inden for rammerne af en evolutiv fortolkning af de pågældende bestemmelser, således at han ikke fratages hele sin udenretslige funktion (Domstolens dom af 23.4.1986, sag 294/83, Les Verts mod Parlamentet, Sml. s. 1357).

36 I den forbindelse henviser sagsøgeren til traktatens artikel 138 E og til afgørelse 94/262, hvoraf det følger, at ombudsmanden faktisk har pligt og ikke ret til at handle for at løse et tilfælde af fejl eller forsømmelser. Det følger endvidere af afgørelse 90/94, at Kommissionens beslutning om at give afslag på en begæring om aktindsigt i dens dokumenter skal være behørigt begrundet og angive »de eksisterende klagemuligheder, dvs. anmodning om domstolsprøvelse eller indgivelse af klage til ombudsmanden i henhold til artikel 173 og 138 E i EF-traktaten«. Hvis ombudsmanden ikke var forpligtet til at handle som en følge af en indgivelse af en klage om Kommissionens afslag på at give aktindsigt i sine dokumenter, ville hans rolle være indholdsløs.

37 Med hensyn til spørgsmålet, om ombudsmandens retsakter har bindende retsvirkninger, gør sagsøgeren gældende, at disse retsakter ikke kan sammenlignes med simple »udtalelser« og »henstillinger«. Ombudsmandens indgriben har nemlig til formål at sikre en form for »udenretslig retspleje«, der adskiller sig tydeligt fra »ikke-bindende«, traditionel indgriben fra fællesskabsinstitutionerne. Med hensyn til aktindsigt (jf. ovenfor, præmis 36) udgør klagen, der er indgivet til ombudsmanden, således en slags »administrativ rekurs«, der har til formål at løse konflikterne mellem borgeren og den berørte institution. I den forbindelse påberåber sagsøgeren sig ombudsmandens skrivelse af 30. april 1999, hvori denne fastslår, at den kritiske bemærkning over for Kommissionen medfører, at denne på ny skal gennemgå foreningens bekræftende ansøgning og give den adgang til de begærede dokumenter, i det omfang en af de undtagelser, der er opregnet i afgørelse 94/90, ikke finder anvendelse.

38 Selv hvis man antog, at ombudsmandens retsakter ikke har bindende retsvirkning, følger det af retspraksis, at et passivitetssøgsmål også kan vedrøre den

berørte institutions undladelse af at udstede sådanne retsakter, når disse udgør en nødvendig betingelse for vedtagelsen af andre bindende retsakter (Domstolens dom af 13.7.1971, sag 8/71, Deutscher Komponistenverband mod Kommissionen, Sml. 1971, s. 163, org.ref.: Rec. s. 705). I det omfang Kommissionen, som i det foreliggende tilfælde, som følge af en afgørelse fra ombudsmanden, der konstaterer et tilfælde af fejl eller forsømmelser, er forpligtet til på ny at gennemgå en begæring om aktindsigt i dens dokumenter, udgør ombudsmandens undladelse af at træffe en sådan »afgørelse« en passivitet i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i traktatens artikel 175, idet denne afgørelse er en nødvendig betingelse i den ovennævnte retspraksis' forstand.

39 Under alle omstændigheder indebærer udelukkelsen af muligheden for at anlægge et passivitetssøgsmål mod ombudsmanden efter sagsøgerens opfattelse en retsnægtelse.

40 Endelig har sagsøgeren med hensyn til Parlamentets anbringende om, at det ikke var blevet anmodet om at handle, gjort gældende, at dette anbringende mangler grundlag, da ombudsmanden af de ovenfor anførte grunde skal anses for at være et organ inden for Parlamentet.

Rettens bemærkninger

41 Det bemærkes indledningsvis, at når en retsakt, hvis manglende udstedelse er genstand for et passivitetssøgsmål, er blevet vedtaget efter anlæggelsen af sagen, men før dommens afsigelse, har sagen mistet sin genstand, således at det er ufornødent at træffe afgørelse (Rettens dom af 10.7.1997, sag T-212/95, Oficemen mod Kommissionen, Sml. II, s. 1161). For at Retten imidlertid i den foreliggende sag skal kunne statuere, at det er ufornødent at træffe afgørelse i sagen, og fastsætte sagens omkostninger, er det nødvendigt først at tage stilling til, om forudsætningerne for, at sagen, med hjemmel i traktatens artikel 175, kan

antages til realitetsbehandling, er opfyldt. Der skal derfor tages stilling til Parlamentets afvisningspåstand.

42 Efter procesreglementets artikel 114, stk. 1, kan Retten, hvis en part ønsker det, tage stilling til, om sagen bør afvises uden at indlede behandlingen af sagens realitet. I henhold til samme artikels stk. 3 forhandles der mundtligt om begæringen, medmindre Retten bestemmer noget andet. I den foreliggende sag finder Retten, at de oplysninger, der fremgår af sagen, er tilstrækkelige til at kunne træffe afgørelse uden at indlede mundtlig forhandling.

43 I henhold til traktatens artikel 175, stk. 3, kan »enhver fysisk eller juridisk person indbringe klage til [Retten] over, at en af Fællesskabets institutioner har undladt at udstede en retsakt til ham, henstillinger og udtalelser dog undtaget«.

44 Ifølge traktatens artikel 4 varetages de opgaver, der påhviler Fællesskabet, af Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen, Domstolen og Revisionsretten. Hver institution handler inden for rammerne af de beføjelser, som er tillagt den ved EF-traktaten. Ved traktaten oprettes endvidere en Europæisk Centralbank (EF-traktatens artikel 4 A (nu artikel 8 EF)) og en Europæisk Investeringsbank (EF-traktatens artikel 4 B (nu artikel 9 EF)), der også handler inden for rammerne af de beføjelser, der er tillagt dem ved traktaten, og ved de statutter, der er knyttet som bilag hertil.

45 Endelig bestemmer artikel 11, stk. 4, i afgørelse 94/262, følgende: »I alle personalespørgsmål er ombudsmanden at sidestille med institutionerne i henhold til artikel 1 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber.«

46 Det følger af disse bestemmelser, at ombudsmanden ikke er en fællesskabsinstitution i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i traktatens artikel 175, hvorfor sagen må afvises, i det omfang den omhandler ombudsmandens passivitet.

47 Med hensyn til spørgsmålet, om sagen alligevel skal fremmes til realitetsbehandling, i det omfang den er rettet mod Parlamentet, bemærkes, at det — selv hvis ombudsmanden i den foreliggende sag skal anses for at være et organ inden for Parlamentet — kun er tilladt for en fysisk eller juridisk person at anlægge et passivitetssøgsmål, hvis den pågældende institution har undladt at udstede en anden retsakt end en henstilling eller en udtalelse, eller at udstede en retsakt, der berører ham umiddelbart og individuelt (Domstolens dom af 26.11.1996, sag C-68/95, T. Port, Sml. I, s. 6065, præmis 59).

48 Det følger af en gennemgang af traktatens artikel 138 E, af afgørelse 94/262 samt af dennes gennemførelsesbestemmelser, at ombudsmanden, når han konstaterer et tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af en institution, er forpligtet til at sende en rapport til Parlamentet, hvori han, hvis han finder det hensigtsmæssigt, kan fremsætte henstillinger. Klageren informeres »af ombudsmanden« om resultatet af undersøgelserne og om den berørte institutions udtalelse (jf. traktatens artikel 138 E, stk. 1, andet punktum, og artikel 3, stk. 7, i afgørelse 94/262).

49 Passivitetssøgsmålet ville således kun kunne antages til realitetsbehandling, hvis den nævnte rapport over for sagsøgeren udgjorde en anfægtelig handling, der berørte foreningen umiddelbart og individuelt i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i traktatens artikel 173, stk. 4.

50 I det omfang rapporten, der således er sendt til Parlamentet, begrænser sig til at konstatere et tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af en institution og i givet fald til at formulere henstillinger, har den i sagens natur ingen retsvirkning over for tredjemand i den forstand, hvori

udtrykket er anvendt i traktatens artikel 173, og forpligter heller ikke Parlamentet, der inden for rammerne af udøvelsen af de beføjelser, der er tillagt det ved traktaten, frit kan bestemme, hvordan det vil reagere som følge af rapporten. Det samme gælder så meget desto mere med hensyn til den årlige rapport, som ombudsmanden ved slutning af hver årlig session skal forelægge Parlamentet, vedrørende alle resultater af sine undersøgelser (jf. traktatens artikel 138 E, stk. 1, andet punktum, og artikel 3, stk. 8, i afgørelse 94/262).

51 Sagen, der er anlagt af sagsøgeren, skal derfor afvises, da den eneste retsakt, der ville have kunnet imødekomme foreningens krav, havde været en rapport til Parlamentet i henhold til traktatens artikel 138 E, som konstaterede et tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Kommissionen, og som hverken efter sin form eller efter sin natur under et annullationssøgsmål kunne kvalificeres som en anfægtelig akt (Rettens kendelse af 26.11.1996, sag T-167/95, Kuchlenz-Winter mod Rådet, Sml. II, s. 1607, præmis 20 og 21, og af 3.7.1997, sag T-201/96, Smanor og Ségaud mod Kommissionen, Sml. II, s. 1081, præmis 25).

52 Denne konklusion afkræftes ikke af sagsøgerens argument, hvorefter det følger af adfærdskodeksen for aktindsigt i Kommissionens og Rådets dokumenter, der udgør et bilag til afgørelse 94/90, at ombudsmandens stillingtagen er en nødvendig betingelse for, at Kommissionen på ny kan gennemgå sin afgørelse om afslag på at give aktindsigt i sine dokumenter. Som allerede fastslået har rapporten, som ombudsmanden skal sende til Parlamentet, når han konstaterer et tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af en institution, også selv om den muligvis kan påvirke Kommissionens holdning med hensyn til sagsøgerens begæring om aktindsigt, ingen bindende retsvirkning, således at Kommissionen er forpligtet til at anerkende den nævnte rapports konklusioner og i givet fald at efterkomme de henstillinger, der er indeholdt i rapporten. I øvrigt pålægger ingen bestemmelse i den anvendelige lovgivning Kommissionen en sådan forpligtelse.

53 Endelig kan det forhold, at adfærdskodeksen for aktindsigt i Kommissionens og Rådets dokumenter, der udgør et bilag til afgørelse 94/90, kvalificerer både

annullationssøgsmålet og en klage til ombudsmanden som »eksisterende klagemuligheder«, i mangel af en udtrykkelig bestemmelse i traktaten ikke føre til det resultat, at ombudsmandens statut, således som den er beskrevet i traktatens artikel 138 E, ændres, og at virkningerne af indgivelsen af en klage til ombudsmanden bliver ligestillet med anlæggelse af et annullationssøgsmål. Ganske vist bestemmer EF-traktatens artikel 176 (nu artikel 233 EF), at den institution, fra hvilken en annulleret retsakt hidrører, eller hvis manglende udstedelse er erklæret stridende mod traktaten, har pligt til at gennemføre de til Domstolens doms opfyldelse nødvendige foranstaltninger. Imidlertid bestemmer traktatens artikel 138 E alene, at ombudsmanden, hvis han konstaterer et tilfælde af fejl eller forsømmelser, sender en rapport vedrørende dette til Parlamentet.

54 Det følger af ovenstående, at sagsøgerens argument, hvorefter umuligheden af at anlægge et passivitetssøgsmål mod ombudsmanden indebærer en retsnægtelse, hviler på et forkert grundlag både med hensyn til ombudsmandens statut og omfanget og arten af hans kompetencer som fastsat i traktatens artikel 138 E, og at det derfor må afvises.

55 Det følger heraf, at sagen må afvises.

Sagens omkostninger

56 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I den foreliggende sag har Parlamentet nedlagt påstand om, at Retten træffer afgørelse om sagens omkostninger i henhold til procesreglementet. Denne påstand kan ikke anses for en påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger (Domstolens dom af 31.3.1992, sag C-255/90 P, Burban mod Parlamentet, Sml. I, s. 2253, præmis 26). Hver part bør derfor bære sine egne omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Første Afdeling)

1) **Sagen afvises.**

2) **Hver part bærer sine egne omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 22. maj 2000.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Præsident